

1 Our gemora began by referring to our משנה which used a scenario of a בעל הבית and an עני to illustrate the 8 cases of הוצאה.

In 4 of them, the בעל הבית or the עני made a complete מלאכה by doing both the עקירה, lifting, "and" the הנחה, putting down. Therefore all four cases they are חיוב מדאורייתא.

In the other 4 cases, where each person did only half the מלאכה, either עקירה or הנחה, they were only איסור דרבנן an עובר.

1

The משנה counts 8 cases הוצאה

שתיים שהן ארבע בחוץ עני הייב

שתיים שהן ארבע בפנים בעל הבית הייב

עני אסור

בעל הבית אסור

2 The גמרא asks:
 - א"ל רב מתנה לאביי הא תמני הויין, תרתי סרי הויין
 If you think about it, there are actually 12 cases of someone doing an איסור.

In each of the last four cases of the משנה where both - the בעל הבית and the עני did part of the מלאכה, either by doing an עקירה or a הנחה, the mishna only counted one איסור for each case - but the truth is that two more איסורים take place in each of those cases - in other words - those four scenarios are actually describing 8 איסורים דרבנן 4 of the בעל הבית and 4 of the עני.

Add that to the first 4 cases of דאורייתא, and we have 12 cases in all?

2

There are really 12 cases הוצאה !

א"ל רב מתנה לאביי הא תמני הויין תרתי סרי הויין

עני אסור

בעל הבית אסור

8 - איסורים דרבנן

4 - חיובים דאורייתא

12

3 The Gemara answers:
 פטורי דאתי בהו לידי חיוב חטאת קא חשיב, דלא אתי בהו לידי חיוב חטאת
 - לא קא חשיב
 The first four cases are counted, because they each are a איסור
 מדאורייתא,
 or could lead to an איסור דאורייתא.
 The first four cases are counted, because they each are a איסור
 דאורייתא.
 However in the second four cases, we only count the איסור of
 the person who did the עקירה, for only he could possibly
 finish the איסור by also doing the הנחה, and become חייב
 חייב. However, the person who only made the הנחה, can
 not come to a חיוב דאורייתא. The Gemara also pointed out that
 in the first 4 cases of חיובי דאורייתא, the Mishnah says, העני חייב,
 בעל הבית חייב והעני פטור - or - בעל הבית חייב והעני פטור. Of course, we
 cannot count the four פטורים as additional cases of איסור.

Because, although generally when the Gemara in שבת מסכת says
 פטור, it means פטור אבל אסור, he is exempt מדאורייתא, but it's
 still אסור מדרבנן, in these cases it is פטור ומותר, it's actually
 permitted, because that person did no איסור at all. The other
 person who is חייב מדאורייתא did both the עקירה and the הנחה.

3 The Gemara answers:

<p>פטורי דלא אתי בהו לידי חיוב חטאת לא קא חשיב</p>	<p>פטורי דאתי בהו לידי חיוב חטאת קא חשיב</p>
--	--

The first 4 cases of חיובי דאורייתא

פטור ומותר
 ...because that person did nothing at all!

4 The Gemara continues to discuss the last four cases of the משנה.

In the משנה we learnt that where each person only did either an עקירה or הנחה, שניהם פטורים - they are both מדאורייתא, and there is only a איסור דרבנן.

4 שנים פטורין מדאורייתא

5 The Gemara asks;
 והא אתעבידא מלאכה מבינייהו - the fact is, that between the two of them they did an עקירה and a הנחה - a complete מלאכה. As Tosfos explains, the second person who did the הנחה should be חייב מדאורייתא, for he completed the מלאכה.

5

והא אתעבידא מלאכה מבינייהו
 Between the two of them they did a complete מלאכה
 פטור? Why are they?

6 The Gemara answers:
 תניא, רבי אומר מעם הארץ בעשתה - In the פרשה of חטאת it says מועם הארץ בעשתה. This comes to teach us, העושה את כולה ולא העושה את מקצתה - Only one who does the whole act - the entire עבירה - is חייב חטאת.

6

The Gemara answers:
 In the פרשה of חטאת it says. מועם הארץ בעשתה אחת ממוצות השם
 העושה את כולה ולא העושה את מקצתה

ועשו אותה פטורין שנים
 ועשה אותה חייב יחיד

Therefore, יחיד ועשה אותה חייב - if one person does the whole עושה he's איסור,

but if two people do it together, like in our case, where one did the עקירה and the other did the הנחה, they're both מדאורייתא פטורין.

7 The Gemara then began analyzing the nature of עקירה.
 בעי מיניה רב מרבי, הטעינו חבירו אוכלין ומשקין והוציאן לחוץ, מהו - רבי asked, If one person put something onto another person's back in the היחיד, and then the second person walks out into the רשות הרבים with the load on his back, what is the Halacha? Do we say;
 When the second person starts to walk, is that called an עקירה of the load on his back (from היחיד)? If it is, then when he stops in רשות הרבים, he has done both עקירה and הנחה and he's חייב מדאורייתא. But if it's not considered an עקירה, then the person carrying the load on his back only made a הנחה, and he would not be חייב מדאורייתא.)

7

The nature of עקירה...
 בעי מיניה רב מרבי... הטעינו חבירו אוכלין ומשקין והוציאן לחוץ - מהו?
 Do we say... עקירת גופו כעקירת חפץ ממוקומו דמי ומיחייב או דילמא לא
 הנחה? עקירה?

8 עקירה, חייב - starting to walk is considered an עקירה, and the second person is חייב. And then he adds - ואינו דומה ליד -

However, it's not comparable to יד a person's hand. Which means;

You might ask as follows;

In our משנה, we had a case where the בעל הבית put something into the עני's hand while it was extended into the רשות היחיד, and then, the עני brought his hand out into the רשות הרבים. The Mishnah ruled that the עני is פטור because he only did the הנחה.

Now, according to Rebbi, why don't we say that when he begins to move his hand out of the רשות היחיד, it is considered an עקירה, and together with the subsequent הנחה he completed the מלאכה, and he should be חייב.

9 To which Rebbi makes a most significant distinction. גופו נייה ידו לא נייה -

His body, when standing in one place, is at rest. Therefore, when he starts walking, it is an עקירה - lifting the items on his back from their stationary position.

Whereas, his hand by itself, when extended into a רשות different than where his body is standing, is not considered to be at rest. Therefore, the בעל הבית who placed it in his hand is actually the one who made the עקירה, and all the while that it's in the hand of the עני, it is considered to be in transit until he makes the הנחה in the רשות הרבים.

10 The אמרא continues with this case of where the hand is extended into a רשות different than where his body is standing.

אמר אב"י, פשיטא לי ידו של אדם אינה לא כרשות הרבים ולא כרשות היחיד. It is obvious from the Mishnah, that a hand is not like a רשות הרבים or a רשות היחיד, in that it would Halachically be considered to be in the same רשות as the rest of his body.

For in the above mentioned case, where the עני is standing in רשות הרבים, and extends his hand into רשות היחיד, if his hand were to be considered to be together with his body in רשות הרבים, then the בעל הבית who removes something from his hand should be חייב, because he is doing the entire transfer from רשות היחיד to רשות הרבים all by himself.

Rather it is clear that the hand is considered to be in its own רשות, which in our case is the same רשות as which the בעל הבית is in.

This results in the following שאלה.

מהו שתעשה ככרמלית, מי קנסוה רבנן לאהדורי לגביה או לא

When he extended his hand, with something in it, into the other רשות, he transgressed an איסור דרבנן of doing an עקירה.

Did the רבנן decree a קנס and penalize him by declaring his hand a כרמלית, thereby forbidding him to bring his hand back in to the רשות where he is standing?

8 **חייב** answered... רבי

ואינו דומה לידו

עני פטור

Why don't we say that when he **begins to move** his hand out of the רשות היחיד, it is considered an **עקירה** ?

9 **גופו נייה** answered... רבי

לא נייה ידו

גופו נייה

10 **אמר אב"י, פשיטא לי ידו של אדם אינה לא כרשות הרבים ולא כרשות היחיד**

Hands are not considered to be its own **Hands are considered to be its own** □□□□

מהו שתעשה ככרמלית, מי קנסוה רבנן לאהדורי לגביה או לא ?

11 At first the גמרא says that this question of אב"י seems to be a מחלוקת between 2 ברייתות.

One ברייתא says, אסור להחזירה, אסור להחזירה, אסור להחזירה - If he extended his hand, filled with fruit, into the other רשות, he is forbidden to return it.

And a second ברייתא says מותר להחזירה - you are allowed to bring your hand back.

11 A מחלוקת between 2 ברייתות

היתה ידו מלאה פירות והוציאה לחוץ מותר להחזירה	↔	היתה ידו מלאה פירות והוציאה לחוץ אסור להחזירה
--	---	--

Both ברייתות can be reconciled with either side of the שאלה

12 However, the גמרא goes on to show how both ברייתות can be reconciled with either side of the שאלה in various ways. The גמרא in the end goes on to explain that although the רבן did not declare his hand כרמלית, the ברייתא which rules אסור להחזירה is referring to one of several circumstances where the רבן did indeed penalize him for various other reasons.

12 The גמרא in the end goes on to explain...

That while the רבן did not declare his hand כרמלית → **אסור להחזירה** is where the רבן penalized him for various other reasons